

30Si 177 2019

Okresní soud v České Lípě
per e-mail

V [redacted] dne 2. července 2019

Věc: Žádost o poskytnutí informací dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím

Viděl - k vyřízení : *Mp. F. [signature]*

V České Lípě dne 3.7.2017
Předseda okr. soudu

Žadatel:

[redacted]

[signature]

ID datové schránky pro doručení dokumentů: [redacted]

Na základě zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „zákon“) Vás žádáme o poskytnutí kopie následujícího rozhodnutí nadepsaného soudu:

Ze spisu vedeného u nadepsaného soudu pod sp. zn. **15 C 36/2014**

Konečné rozhodnutí ve věci sp. zn. **15 C 36/2014**, vedené nadepsaným soudem, které nabylo právní moci dne **01.02.2019**.

Prosíme o zaslání požadovaného dokumentu do datové schránky naší společnosti ID:

[redacted]

Jsme si vědomi omezení, která vyplývají z příslušných právních předpisů o ochraně osobních údajů. Nicméně vzhledem ke stávající judikatuře vztahující se na poskytování informací žádáme, aby obsah předmětných rozhodnutí nebyl anonymizován ohledně jmen soudců a právních zástupců a obchodních firem účastníků, neboť se jedná o informace, jež nám pomáhají zatřídit získaná rozhodnutí pro judikatorní potřeby. V případě, že je účastníkem řízení fyzická osoba, nepožadujeme údaje v rámci respektování zákona na ochranu osobních údajů, pouze iniciály účastníků.

Současně si dovoluujeme požádat, aby rozhodnutí bylo označeno údajem, kdy nabylo právní moci.

[redacted]

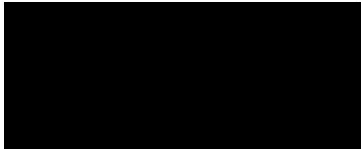
Text těla emailové zprávy z podání 29265/2019

Od: [REDACTED]
Komu: podatelna@osoud.cj.justice.cz
Kopie:
Předmět: Žádost o informace

Vážený,

v příloze Vám zasíláme žádost o poskytnutí informací dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím.

Záznam o ověření elektronického podání doručeného na elektronickou podatelnu: Okresní soud v České Lípě

dle vyhlášky 259/2012 Sb.

Pořadové číslo zprávy: 29265 / 2019 Ev. číslo: 08c5e3a5-6be9-43bd-890b-bdebc029cc88
 Druh podání: Elektronická pošta ID zprávy:
 Věc: Žádost o informace

Odesílatel:

ID schránky: Typ datové schránky:
 Osoba: Adresa:

Doručeno do emailové schránky dne: 02.07.2019 11:23:17
 Č.j. příjemce: Č.j. odesílatele:
 Sp.zn. příjemce: Sp.zn. odesílatele:
 Lhůta končí: K rukám: Ne
 Číslo zákona: Paragraf v zákoně: Odstavec paragrafu: Písmeno v paragrafu:

Ověření obálky:

Podpis je platný
 Podepsal: Vystavil: PostSignum Qualified CA 3
 Sériové číslo certifikátu: Platnost: 09.05.2019 - 08.05.2020
 Antivirový test: Proběhl v mailovém systému Obsah podání: OK
 Elektronický podpis: Platný Časové razítko: Nepřipojeno
 Certifikát: Ověřeno na základě CRL z 02.07.2019 10:27:28
 Datum a čas autom. ověření: 02.07.2019 11:32:20

Počet podaných příloh: 1

Číslo přílohy	Výsledek	Název příl. CRL	Identifikace podepisující osoby	Identifikace vystavitele certifikátu	T	U	K	P	R	A	C	V
1		OSSCECL_15C36.pdf										
Podpis není připojen (žádný podpis).					A	N	N					

Čas ověření příloh: 02.07.2019 11:32:20 Ověření příloh: ověřováno automaticky

Vysvětlení stavů při ověření příloh (vztaženo vždy k datu a času dodání):

Stav "?" znamená, že systém tuto operaci ještě neprovedl, ale provedena bude
 Stav "." znamená, že systém tuto operaci neprovádí
 Stav "!" znamená, že systém tuto operaci nemůže provést
 Stav "*" znamená, že bylo ověřeno proti CRL z uvedeného data.

T	Technické parametry ¹ :	A=splňuje	N=nesplňuje
U	Uznávaný elektronický podpis / značka:	A=připojen	N=nepřipojen
K	Kvalifikované časové razítko:	A=připojeno	N=nepřipojeno
P	Uznáv. el. podpis kvalif. certifikát (platnost):	A=platný	N=neplatný
R	Kvalifikované časové razítko (platnost):	A=platné	N=neplatné
A	Akreditovaný poskytovatel certifik. služeb ² :	A=ano	N=ne
C	Kvalifikované časové razítko:	A=platné	N=neplatné
V	Vytvořeno před zneplatněním certifikátu:	A=ano	N=ne

¹ Technické parametry - velikost, formát, škodlivý kód.

² Stav "Z"(Zahraniční) = certifikát není od české certifikační autority

Kontrola podpisů a razítek byla provedena na základě CRL seznamů platných k datu a času ověření datové zprávy.

OKRESNÍ SOUD V ČESKÉ LÍPĚ

Děčínská 390, 470 52 Česká Lípa

tel.: 487072111, fax: 487523223, e-mail: podatelna@osoud.cli.justice.cz, IDDS: 9ddabq5

NAŠE ZNAČKA: 30 Si 177/2019
VAŠE ZNAČKA:
VYŘIZUJE: Bc. Zuzana Koppanová
DNE: 9. července 2019

ŽADATELKA: [REDACTED]

Vážení,

k Vaší žádosti doručené Okresnímu soudu v České Lípě dne 02.07.2019, Vám v příloze zasílám anonymizované rozhodnutí Okresního soudu v České Lípě 15 C 36/2014.

příloha: 1x

S pozdravem

Mgr. Ing. Ivana Šmakalová v. r.
Místopředsedkyně soudu

Okresní soud v České Lípě	
Doručeno osobně	Doručeno poštou
Došlo: 30 -01- 2019	hod.: _____
_____ krát	příloh _____
kolky za _____	

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Ondřeje Plška a soudkyně JUDr. Andrey Milichovské a Mgr. Heleny Bláhové ve věci:

žalobkyně: **Česká republika - Státní pozemkový úřad**, IČ 01312774
se sídlem, Husinecká 1024/11a, Praha 3
zastoupen pověřeným Úřadem pro zastupování státu ve věcech majetkových
IČ 69797111, Rašínovo nábřeží 390/42, Praha 2, Územní pracoviště
Ústí nad Labem, Mírové náměstí 3129/36, Ústí nad Labem

proti

žalovaným:

1. [REDACTED]
  2. [REDACTED]
- oba bytem [REDACTED]
oba zastoupeni advokátem Mgr. Kamilem Štěpánkem
se sídlem Jindřicha z Lípé 113, Česká Lípa

o určení vlastnického práva k nemovité věci, o odvolání žalobkyně proti rozsudku Okresního soudu v České Lípě č. j. 15 C 36/2014-57 ze dne 11. 9. 2014

takto:

- I. Rozsudek okresního soudu se mění tak, že se určuje, že pozemková parcela č. [REDACTED] – ostatní plocha, o výměře [REDACTED] m² v katastrálním území Dubá, zapsaná na LV číslo [REDACTED] pro obec Dubá u Katastrálního úřadu pro Liberecký kraj, Katastrální pracoviště Česká Lípa, je ve výlučném vlastnictví České republiky a příslušnost hospodaření k ní má Státní pozemkový úřad.

- II. Žalovaní jsou povinni společně a nerozdílně nahradit žalobci náklady řízení před okresním soudem ve výši 368 Kč a před odvolacím soudem ve výši 380 Kč do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů dovolacího řízení.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem okresní soud zamítl žalobu na určení, že pozemek p. č. [REDAKCE] o výměře [REDAKCE] - ostatní plocha v k. ú. Dubá, zapsaný na LV č. [REDAKCE] pro obec Dubá u Katastrálního úřadu pro Liberecký kraj, Katastrální pracoviště Česká Lípa, je ve vlastnictví České republiky a příslušnost hospodaření k němu má Státní pozemkový úřad. Žalobkyni pak uložil povinnost zaplatit žalovaným k rukám jejich advokáta náhradu nákladů řízení ve výši 12 750 Kč do 15 dnů od právní moci rozsudku. Okresní soud vyšel z toho, že mezi účastníky je nesporné, že žalovaní uzavřeli s právním předchůdcem žalobkyně Pozemkovým fondem dne 29. 12. 2005 smlouvu o převodu nemovitosti, jsoucí předmětem sporu, když žalovaní disponovali restitučním nárokem za nevydané pozemky na základě postupních smluv, a to konkrétně první žalovaný na základě dvou postupních smluv se společností EKORE, s.r.o. z 18. 5. 1999 (původní restituční nárok doložen rozhodnutím Okresního pozemkového úřadu Česká Lípa č. j. 1144/94 ze dne 19. 4. 1994) a z 11. 7. 2002 (kdy původní oprávněnou osobou na základě rozhodnutí Okresního pozemkového úřadu Česká Lípa č. j. 1403/94 ze dne 19. 7. 1994 byla [REDAKCE], dále na základě postupní smlouvy s [REDAKCE] ze dne 19. 12. 2004 (původní restituční nárok doložen rozhodnutím Okresního pozemkového úřadu Česká Lípa č. j. 3028/95 ze dne 24. 10. 1995) a dále na základě postupní smlouvy uzavřené s [REDAKCE] dne 16. 1. 2002 (původní restituční nárok přiznán rozhodnutím Okresního pozemkového úřadu Česká Lípa č. j. 3763/96 ze dne 1. 10. 1996). Druhá žalovaná v době uzavření převodní smlouvy s Pozemkovým fondem byla držitelkou restitučního nároku na základě postupní smlouvy uzavřené s [REDAKCE] dne 16. 1. 2002 (původní restituční nárok byl přiznán výše citovaným rozhodnutím Okresního pozemkového úřadu Česká Lípa ze dne 1. 10. 1996).
2. Okresní soud měl za nesporné, pokud jde o restituční nárok z postupní smlouvy uzavřené prvním žalovaným se společností EKORE, s.r.o. dne 11. 7. 2002, že původní restituentka [REDAKCE] nikdy neuzavřela smlouvu o postoupení pohledávky, neboť jak vyplynulo ze znaleckého posudku trestním řízením proti ní, podpis na smlouvě nebyl jejím podpisem. Z tohoto důvodu je tato smlouva absolutně neplatná, protože postrádá platný projev vůle k postoupení pohledávky. Vzhledem k tomu, že první postupník [REDAKCE] pohledávku platně nenabyl, nemohl jí následně disponovat a převádět na další osoby. Všechny navazující smlouvy o postoupení pohledávky spočívající v nároku na převod pozemku jsou proto absolutně neplatné, a to z důvodů podvodného jednání ze strany [REDAKCE] za něž byla jmenovaná uznána vinnou ze spáchání trestného činu podvodu rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci sp. zn. 55 To 132/2009 ze dne 12. 5. 2009. Při vyhodnocení, zda podvodné jednání [REDAKCE] tedy první nepostoupení restitučního nároku z [REDAKCE] na [REDAKCE] mělo dopad na platnost převodní smlouvy uzavřené dne 29. 12. 2005 mezi Pozemkovým fondem a žalovanými k předmětnému pozemku, dospěl okresní soud k závěru, že úkony spojené přímo s uzavřením převodní smlouvy však již nebyly trestnou činností dotčeny, když účastníci ji uzavírali v dobré víře. V řízení bylo též prokázáno, že pochybnosti o platnosti původní postupní smlouvy (o podvodném jednání [REDAKCE] prezentovala původní restituentka vůči Pozemkovému fondu, který však žalované v tomto směru neinformoval, ba naopak v článku IV smlouvy obě smluvní strany prohlásily, že jim nejsou známy žádné skutečnosti, které by uzavření smlouvy bránily. S ohledem na zachovanou dobrou víru žalovaných při uzavření převodní smlouvy mezi účastníky neshledal okresní soud tuto smlouvu absolutně neplatnou. Za tohoto stavu soud prvního stupně považoval žalobu na určení vlastnického práva k předmětným pozemkům za výkon práva jsoucí v rozporu s dobrými mravy podle § 3 obč. zák. č. 40/1964 Sb (dále jen obč. zák.).

3. Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci jako soud odvolací rozsudkem č. j. 35 Co 9/2015-118 ze dne 5. 1. 2016 k odvolání žalobkyně změnil rozsudek okresního soudu tak, že zcela vyhověl žalobě, tedy určil, že předmětná pozemková parcela je ve výlučném vlastnictví České republiky a příslušnost hospodaření k ní má Státní pozemkový úřad. Krajský soud považoval za nesprávný právní závěr soudu prvního stupně, že dobrá víra žalovaných zakládá platnost převodní smlouvy mezi Pozemkovým fondem a žalovanými z 29. 12. 2005, neboť se odchyluje od zásady římského práva, že nikdo nemůže převést na druhého více práv než sám má, a popírá smysl a účel restitučního zákona o půdě č. 229/1991 Sb. V první řadě, konstatoval, že uplatnění žaloby na určení vlastnického práva není výkonem práva v rozporu s dobrými mravy ve smyslu § 3 odst. 1 obč. zák., jak vyplývá z judikatury Nejvyššího soudu (např. rozhodnutí sp. zn. 22 Cdo 4000/2008 ze dne 22. 6. 2010 či 22 Cdo 927/2004 ze dne 15. 9. 2004), neboť uplatnění žaloby na určení vlastnického práva není výkonem práva; přičemž za situace, kdy zákon nedává žádné limity pro uplatnění určovací žaloby, není též rozhodující, v jakém časovém odstupu od uzavřené převodní smlouvy žalobkyně podala danou určovací žalobu. Dále odvolací soud uzavřel, že byť není pochyb o tom, že žalovaní jednali jak v době uzavření postupních smluv, tak v době uzavření přezkoumávané převodní smlouvy s Pozemkovým fondem v dobré víře, je třeba vycházet z toho, že v době uzavření těchto smluv platil obč. zák., dle něž dobrá víra měla význam pouze v souvislosti s institutem vydržení, a pokud předchozí právní úprava v obč. zák. (ani ve speciálním zákoně o půdě č. 229/1991 Sb.) nespojovala nabytí vlastnického práva jen s dobrou vírou, pak nelze dospět k závěru, že jen samotná dobrá víra žalovaných zakládá platnost převodní smlouvy ke spornému pozemku. Při posouzení důvodnosti žalobkyní uplatněné určovací žaloby je třeba vycházet ze smyslu zákona o půdě č. 229/1991 Sb., dle něž byla předmětná převodní smlouva uzavřena. Smyslem zákona o půdě je uspokojování nároků oprávněných osob na náhradní pozemky za pozemky v rozhodném období neoprávněně odňaté; přičemž až do tzv. restituční tečky do 31. 12. 2005 (což je i posuzovaný případ) měli právo na náhradní pozemky od státu i osoby, jež nárok na náhradní pozemek získaly na základě postupních smluv, což připouští § 33a odst. 1 zákona o půdě. Z povahy restituce je třeba dovodit, že pozemek jsoucí náhradou za neprávem odňatý pozemek má mít parametry co nejpodobnější odebranému pozemku. Jde o princip ekvivalence. Ten dodržen nebyl, neboť restituční nárok žalovaných nepokrývá ani polovinu hodnoty náhradního pozemku a v takovém případě převodní smlouva z 29. 12. 2005 nebyla platně uzavřena v souladu se základními principy zákona o půdě.
4. Nejvyšší soud k dovolání žalovaných rozsudek krajského soudu a ze dne 5. 1. 2016 zrušil a věc tomuto soudu vrátil k dalšímu řízení rozsudkem č. j. 30 Cdo 2722/2016 - 145 ze dne 27. 6. 2018 s právním názorem, že okresní soud učinil správný právní závěr o tom, že převodní smlouva uzavřená mezi Pozemkovým fondem a žalovanými dne 29. 12. 2005, jejímž předmětem je sporný pozemek, není absolutně neplatná. Tento závěr odpovídá judikatuře Nejvyššího soudu (viz. např. rozsudek NS ze dne 18. 4. 2006, sp. zn. 21 Cdo 826/2005, uveřejněný pod číslem 36/2008 ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek, či usnesení Nejvyššího soudu ze dne 21. 2. 2018, sp. zn. 30 Cdo 325/2016). V rozsudku sp. zn. 21 Cdo 826/2005 Nejvyšší soud výslovně uvedl, že smlouva, při jejím uzavření jeden z účastníků úmyslně předstíral určitou vůli se záměrem, aby tím vyvolal u druhého účastníka omyl, nebo aby tím využil jeho omylu, není neplatná podle ustanovení § 37 odst. 1 obč. zák. pro nedostatek vážné vůle nebo podle ustanovení § 39 obč. zák. pro rozpor se zákonem (tedy absolutně). Podvodné jednání jednoho z účastníků smlouvy při jejím uzavření je důvodem (relativní) neplatnosti smlouvy podle ustanovení § 49a obč. zák., jehož se může úspěšně dovolat jen druhý účastník smlouvy (§ 40a obč. zák.). Na základě toho Nejvyšší soud uzavřel, že je zjevné, že Pozemkový fond ČR uzavřel předmětnou smlouvu s žalovanými v omylu, neboť měl nesprávně za to, že převádí pozemek na osoby, na které po právu byly postoupeny restituční nároky podle zákona o půdě, ač tomu tak ve skutečnosti nebylo. Popsané okolnosti případu ovšem nedávají právní základ k úvaze, že by předmětná převodní smlouva měla být z tohoto důvodu postižena absolutní neplatností. Vyšel-li odvolací soud bez dalšího ze závěru o absolutní neplatnosti převodní smlouvy a na tomto základě žalobě vyhověl, aniž posoudil (ať již na základě

skutkových zjištění soudu prvního stupně či skutkových zjištění vlastních), a to případně po odpovídající procesní reflexi odlišného právního názoru, naplnění předpokladů relativní neplatnosti převodní smlouvy ve smyslu § 49a obč. zák. s možnými důsledky podle § 40a obč. zák., je jeho právní posouzení věci neúplné a tudíž nesprávné. Nejvyšší soud uložil odvolacímu soudu, aby znovu posoudil, zda žalobkyní uváděné skutečnosti jsou důvodem neplatnosti převodní smlouvy a v kladném případě, zda se této neplatnosti žalobkyně dovolala.

5. Krajský soud po vrácení mu věci Nejvyšším soudem vyzval účastníky v souladu s § 214 odst. 3 o.s.ř., zda souhlasí, aby o odvolání žalobkyně proti rozsudku Okresního soudu v České Lípě ze dne 11. 9. 2014 bylo odvolacím soudem rozhodnuto bez nařízení jednání s tím, že současně v rámci naplnění zásady předvídatelnosti soudního rozhodnutí účastníky upozornil, že věc může být posouzena z jeho strany podle závěrů v nálezu Ústavního soudu ČR sp. zn. III ÚS 1539/18 ze dne 31. 7. 2018, jimž bylo vysloveno, že postup obecných soudů nerespektující vady převodu tzv. náhradních pozemků podle § 11 odst. 2 zákona o půdě, tedy že takový pozemek mohla nabýt pouze oprávněná osoba, tj. osoba disponující adekvátním restitučním nárokem, je nerespektováním jednoznačně znějící kogentní normy, které vede k porušení ústavnosti, v tomto případě k porušení práva na ochranu vlastnického práva zaručeného v čl. 11 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (dále jen LPS). Odvolací soud dále upozornil účastníky, že uvedeným nálezem Ústavního soudu ČR je vázán nejen odvolací soud v tomto odvolacím řízení podle čl. 89 odst. 2 Ústavy, ale i Nejvyšší soud ČR. Uvedenou výzvu opatřil krajský soud doložkou jsoucí v souladu s § 101 odst. 4 ve spojení s § 211 o.s.ř., že v případě, že nevyjádří-li se některý z účastníků v soudem stanovené pětidenní lhůtě od doručení usnesení - výzvy, bude předpokládáno, že s rozhodnutím odvolacího soudu bez nařízení jednání souhlasí. Žalobkyně vyslovila souhlas s projednáním v novém odvolacím řízení bez nařízení odvolacího jednání podáním ze dne 14. 12. 2018, žalovaní, jejichž advokátu byla výzva doručena 13. 12. 2018, se nevyjádřili, bylo tedy vycházeno u nich z předpokladu, že s takovým postupem též souhlasí.
6. Z výše vysvětlených důvodů proto krajský soud, aniž by nařídil nové odvolací jednání, přezkoumal rozsudek soudu prvního stupně a dospěl k následujícím závěrům:
7. Nejvyšší soud jako soud dovolací v usnesení ze dne 27. 6. 2018, jímž zrušil původní rozsudek odvolacího soudu ze dne 5. 1. 2016, mimo jiné odkázal na rozhodnutí NS č. j. 30 Cdo 325/2016-97 ze dne 21. 2. 2018, v němž řešil obdobný případ, kdy restituční nárok na náhradní pozemek uplatnily osoby, jež restituční nárok získaly jako postupníci na základě postupní smlouvy, které předcházely řetězce postupních smluv, na jehož počátku byla podvodná cese (postoupení restitučního nároku). S touto prvotní cesí finální postupníci, uzavřívají s Pozemkovým fondem převodní smlouvu na náhradní pozemky (dále jen převodní smlouva) neměly nic společného, tj. nepochybně při převodu náhradního pozemku jednali v dobré víře a nelze tudíž dospět k závěru o absolutní neplatnosti převodní smlouvy. Ústavní soud ČR toto rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR (i rozsudky soudu prvního stupně i odvolacího soudu, které byly rozsudkem Nejvyššího soudu potvrzeny) zrušil s tím, že obecnými soudy nebyla respektována jednoznačně znějící kogentní norma v ustanovení § 11 odst. 2 zákona o půdě č. 229/1991 Sb., dle něž mohla pozemek převodní smlouvou od Pozemkového fondu nabýt pouze oprávněná osoba, tj. osoba disponující adekvátním restitučním nárokem. Ústavní soud dospěl k závěru, že Nejvyšší soud ČR nesprávně absolutizoval význam dobré víry v rámci ochrany dobrověrného nabyvatele (restituenta). Obč. zák. č. 40/1964 Sb. jako obecný předpis ve vztahu k zákonu o půdě č. 229/1991 Sb., poskytoval ochranu osobě jednající v dobré víře, avšak jen se samotnou dobrou vírou nespojoval nabytí vlastnictví, vycházející z tradičně přijímané zásady, že nikdo nemůže převést více práv než sám má. Převodce, který nabytí nemovitosti na základě absolutně neplatné smlouvy, právě pro tuto neplatnost se vlastníkem nestal a převést na další osobu nemá co. Dobrověrnému nabyvateli svědčí nároky z absolutně neplatné smlouvy proti svému předchůdci, zakotvené v ustanovení § 457 obč. zák., platící pro režim bezdůvodného obohacení a v neposlední řadě i potencialita nabytí vlastnictví cestou vydržení podle § 134 odst. 1 obč. zák.. Tj. k nemovité věci může dobrověrný nabyvatel v

takovém případě nabytí vlastnictví v případě její držby po dobu nejméně 10 let. Obdobně již v nálezu sp. zn. II ÚS 349/03 ze dne 1. 8. 2006 Ústavní soud uzavřel (při řešení otázky právní síly zápisu v Katastru nemovitostí ve vztahu v dobré víře nabyvatele), že ochrana, jež poskytuje nabyvateli dobrá víra, není takové intenzity, aby zabránila vlastníku nemovitosti účinně uplatňovat své absolutní právo na určení vlastnictví, a to zejména v případě, že zápis v katastru nemovitostí neodpovídá skutečnému stavu věci. V té souvislosti pak Ústavní soud ve věci převodní smlouvy na náhradní pozemek (uzavřené podle zákona o půdě mezi Pozemkovým fondem a „dobrověrným“ nabyvatelem restitučního nároku z postupních smluv) učinil závěr, že tato smlouva nevedla ke vzniku právního vztahu mezi účastníky této smlouvy a ani následný vklad vlastnického práva pak není způsobilý s ohledem na absolutní neplatnost převodní smlouvy v důsledku neplatně uzavíraných postupních smluv završit proces převodu vlastnického práva k pozemku, jsoucímu předmětem postupní smlouvy. Uvedený právní závěr Ústavního soudu vyslovený v nálezu sp. zn. III ÚS 1539/18 ze dne 31. 7. 2018 je závazný v obdobných případech pro všechny stupně obecných soudů, jak vyplývá z nálezu Ústavního soudu sp. zn. III ÚS 663/15- bod 31 ze dne 10. 12. 2015, sp. zn. IV ÚS 402/15- bod 30 ze dne 8. 6. 2015 či sp. zn. III ÚS 415/15- bod 44 ze dne 27. 8. 2015.

8. V posuzovaném případě jde v podstatných skutečnostech o shodnou situaci shora řešenou Ústavním soudem ČR ve vztahu k restitučnímu nároku žalovaných (kteří jsou manželé), získanému prvním žalovaným na základě výše specifikovaných postupních smluv, kdy postupní smlouvě ze dne 11. 7. 2002 uzavřené se společností EKORE s.r.o. předcházelo podvodné jednání [redacted]. Stejně jako v případě řešeném ve shora popsáném nálezu sp. zn. III ÚS 1539/18 ze dne 31. 7. 2018 žalovaní jakožto restituční byli nepochybně při uzavírání převodní smlouvy s Pozemkovým fondem ke spornému pozemku v dobré víře, že nabyli uvedený specifikovaný restituční nárok v hodnotě 12 510 Kč (představující 54 % z celkové hodnoty převáděného pozemku ve výši 23 355 Kč, posuzované ke dni účinnosti zákona o půdě, tedy k 24. 6. 1991 dle § 28a tohoto zákona). K narušení dobré víry žalovaných došlo dopisem žalobce ze dne 5. 6. 2013, který žalovaný obdržel 7. 6. 2013.
9. Za situace, kdy z důvodu podvodného jednání [redacted] neměli žalovaní při uzavírání převodní smlouvy s Pozemkovým fondem postavení osob disponujících adekvátním restitučním nárokem ve vztahu k převáděnému pozemku ve smyslu § 11 odst. 2 zákona o půdě, když hodnota platně postoupených restitučních nároků na straně žalovaných činila 46 % z celkové hodnoty převáděného pozemku, zabýval se krajský soud i otázkou naplnění principu ekvivalence. Ten vychází ze smyslu a účelu restituční, tj. tkví v tom, že pozemek jsoucí náhradou za neprávem odňatý pozemek má mít parametry co nejpodobnější odebranému pozemku. Podle názoru krajského soudu lze považovat za zachovaný restituční nárok i tehdy, nedosahuje-li plně hodnoty vydávaného náhradního pozemku, kdy lze připustit, že převod náhradního pozemku nebude zcela bezúplatný a restituent doplatí tu hodnotu převáděného pozemku, která nebyla pokryta restitučním nárokem, a to za pomoci pravidel stanovených v zákoně č. 95/1999 Sb., který ve svých relevantních pasážích představuje „realizační nástroj“, konkretizující postup při uspokojení restitučních nároků náhradním způsobem, jak předvídá zákon o půdě (k tomu srovnej rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 28 Cdo 773/2010 ze dne 19. 5. 2010 3, sp. zn. 28 Cdo 2281/2012 ze dne 4. 9. 2013).
10. V daném případě však podle krajského soudu o zachování principu ekvivalence již nelze hovořit, když restituční nárok žalovaných nepokrývá ani polovinu hodnoty náhradního pozemku z převodní smlouvy. Proto krajský soud dospěl k závěru, že předmětná převodní smlouva uzavřená mezi účastníky ke spornému pozemku dne 29. 12. 2005 je absolutně neplatná, neboť nebyla uzavřena v souladu se základními principy zákona o půdě výše popsány. Jelikož žalovaní jako „dobrověrní“ nabyvatelé nenaplnili desetiletou vydržecí dobu pro nabytí vlastnictví ve smyslu § 134 odst. 1 obč. zák. (když převodní smlouva byla uzavřena dne 29. 12. 2005 a dopis Pozemkového fondu narušující jejich dobrou víru žalovaný obdržel dne 7. 6. 2013), nestali se

vlastníky projednávaného pozemku ani z titulu vydržení. Proto nezbyvá než konstatovat, že žaloba na určení, že vlastníkem daného pozemku je žalobkyně a Státnímu pozemkovému úřadu přísluší k tomuto pozemku právo hospodaření podle § 4 zákona č. 503/2012 Sb., o Státním pozemkovém úřadu, je uplatněna po právu. Tomuto závěru pak odpovídá změna napadeného rozsudku uvedená ve výroku I shora (§ 220 odst. 1 písm. a/ o.s.ř.).

11. Z důvodu změny napadeného rozsudku krajský soud znovu rozhodoval o nákladech řízení i před okresním soudem podle § 224 odst. 2 o.s.ř.. Z důvodu plného úspěchu ve věci přísluší žalobkyni právo na náhradu nákladů za řízení před okresním soudem v celém rozsahu podle § 142 odst. 1 o.s.ř. Ty jsou představovány cestovními výdaji žalobkyně ke dvěma jednáním okresního soudu za jízdu autobusem na trase [redacted] v celkové výši 368 Kč (cena jednotlivých jízd byla doložena jízdenkami v hodnotě 92 Kč, 80 Kč, 92 Kč, 104 Kč).
12. V obou odvolacích řízeních byla rovněž zcela úspěšná žalobkyně, má tak právo na náhradu nákladů i za ně v plném rozsahu podle § 224 odst. 1 ve spojení s § 142 odst. 1 o.s.ř. V prvním odvolacím řízení jí vznikly náklady ve formě jízdného autobusem ke dvěma odvolacím jednáním na trase [redacted] v celkové výši 380 Kč (dle kopií jízdenek za jednotlivé jízdy šlo o částky 2× 100 Kč a 2× 90 Kč). V druhém odvolacím řízení žalobkyni žádné náklady nevznikly.
13. Zcela úspěšné žalobkyni by měla svědčit též náhrada nákladů dovolacího řízení u Nejvyššího soudu ČR. V němž jí však žádné náklady nevznikly, čemuž odpovídá výrok III shora (§ 243g odst. 1 o.s.ř.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není odvolání přípustné.

Proti tomuto rozhodnutí je přípustné dovolání, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak (§ 237 o.s.ř.).

Účastník může podat dovolání k Nejvyššímu soudu do dvou měsíců od doručení rozhodnutí odvolacího soudu, a to u Okresního soudu v České Lípě, který rozhodoval v prvním stupni (§ 240 odst. 1 o.s.ř.).

Liberec 10. ledna 2019

Mgr. Ondřej Plšek v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Martina Tůmová.